Obsah

Rozcvička
Predhovor: Peter Novotný
Predhovor: Terry Frei
Jeden za všetkých, všetci za Eurolanche
I. tretina
Fanúšikovský pravek a môj prvý Stanley Cup
Dočkal som sa zápasu v televízii
Nočné ponocovania a prvé zážitky
Začiatky Eurolanche
Krstný otec Peter Budaj
II. tretina
Prvá cesta do Denveru a horúca linka (2008/09)
Stratení v meste (2009/10)
Sezóna zmien (2010/11)
Prvýkrát na Vianoce bez rodiny (2011/12)
14 hodín do Minnesoty (2012/13)
Vynechal som svoj prvý zápas (2013/14)
Hlboké mrazy v Chicagu (2014/15)
Las Vegas a splnené sny (2015/16)
Do maximálneho vyčerpania (2016/17)
Útržky spomienok z Eurolanche Invasion
III. tretina
Príbehy fanúšikov
Predĺženie
Výročné stretnutie Eurolanche
Eurolanche Raid 2017
Štatistický prehľad Eurolanche Invasion
Samostatné nájazdy
Epilóg
Poďakovania
O autorovi
Fotografická príloha (Denver a Colorado)

Predhovor Petra Novotného

Žít si svůj sen

Když jsem před mnoha lety potkal autora této knížky poprvé, bylo mu 16 let a přijel do Olomouce navečeři s členy Jágr Teamu. Vyhrál ji v soutěži časopisu ProHockey a přijel s maminkou a dědou, aby se mu splnil sen – setkat se s hokejisty NHL.

Vyprávěl mi tehdy, že ze všeho nejradši má tým Colorado Avalanche a že je jeho snem jet se podívat na skutečný zápas NHL do Denveru. Docela dlouho jsme si tam povídali. Pak povečeřel s hráči a zahrál si s nimi bowling.

Od té doby pravidelně psal dopisy, v nichž komentoval hokejové dění v zámoří a často se v nich také vyptával. Jak oslovit klub, jak navázat kontakt s hráči... A většinou mě také informoval o svých nápadech, jak se co nejvíce přiblížit NHL. Snažil jsem se ho povzbuzovat, ale spíš mi to připadalo jako snění zapáleného fanouška, které se zanedlouho stejně posune jiným směrem.

Jak jsem se tehdy spletl! David Púchovský si za svými sny šel tak cíleně, jako to dokáže málokterý mladý muž. Usmyslel si, že založí evropský fanklub pro příznivce Colorado Avalanche. A tak to prostě udělal.

Když mu něco nebylo jasné, napsal mi dopis, kde se vyptával. Myslím, že jednou jsem mu dokonce odpověděl něco v tom smyslu, že kdybych měl komunikovat s každým čtenářem stejně často jako s ním, nedělal bych nic jiného a stejně bych to nestíhal. Ale David se nevzdal, když jsem nedokázal poradit já, napsal kolegům do švédské mutace nebo kamkoliv jinam. Prostě měl sen, na který nečekal, ale poctivě si za ním šel. A když mu neodpověděl jeden šéfredaktor, byla to jen nepatrná překážka, která se přece dá snadno překonat.

A hlavně – David nebyl obyčejný čtenář, který chvíli myslí na NHL a chvíli zase na něco jiného.

Když mi pak psal o svém prvním výletě do Denveru, z monitoru doslova křičelo, jak je šťastný, že se mu to povedlo. Od té doby se byl s dalšími fanoušky a členy nyní již velmi početného fanklubu Eurolanche podívat v zámoří mockrát.

Stejně jako se několikrát stalo, že na svém webu otiskl zprávu, kterou

pak převzala mnohá zámořská média. O jeho existenci i práci v Colorado Avalanche už dobře vědí, jeho tvář se už mnohokrát objevila na informační kostce nad ledem přímo v aréně. Dělal s ním rozhovor legendární Jeremy Roenick do celostátní televize NBC Sports...

Rád jsem pak dělal výjimku a rubriku Dopisy v časopise jsem z jedné stránky rozšířil na dvě, aby se tam vešla Davidova reportáž z jeho zájezdů do Spojených států. Prostě to stálo za to. Ostatně jako vždy, když vidíte, že se někomu díky píli a odhodlání daří plnit si sny.

A přesně o tom je i tato knížka – o splněných snech.

Petr Novotný,
Šéfredaktor časopisu ProHockey

Večer s Jágr tímom v Olomouci, ktorý som vyhral v súťaži ProHockey. Vpravo ja s mamou a Petr Novotný.

Fanúšikovský pravek a môj prvý Stanley Cup

„Prečo si sa stal fanúšikom Colorada Avalanche?“

Túto otázku počúvam roky. Či už od členov Eurolanche, alebo od európskych a amerických médií, ktoré so mnou za ten čas spravili viacero rozhovorov. Rovnakú otázku mávam aj ja na ostatných fanúšikov tímu z Denveru. Odpovede sa väčšinou zhodujú a môžeme ich zoradiť do niekoľkých kategórií.

„Hral som NHL 98, páčilo sa mi ich logo a Peter Forsberg na obale hry.“

„Začal som zbierať hokejové karty a vybral som si Colorado.“

„Sakic a Forsberg boli vtedy neskutoční, tak som im začal fandiť.“

„Sledoval som ešte Nordiques, lebo tam kedysi hrali bratia Šťastní.“

Často išlo o nič viac ako len o náhodu. V Európe je veľmi málo fanúšikov, ktorí boli priaznivcami Quebecu, nebodaj sledovali nejakým spôsobom ich výsledky a vydržali fandiť jednej organizácii až dodnes. Po prvé, vtedajšia technika neumožňovala Európanom sledovať NHL v takom rozsahu ako dnes. Po druhé, celý tzv. východný blok od Českej republiky, bývalej Nemeckej demokratickej republiky, cez Slovensko až po dnešné Rusko bol od zvyšku západného sveta odrezaný. Fyzicky, nekompromisnými hraničnými kontrolami, aj informačne – sledovať zahraničné spravodajstvo bolo zakázané. K obyvateľom východného bloku sa dostávala iba hŕstka informácií. Sem-tam sa v miestnych komunistických športových novinách objavili výsledky Quebecu Nordiques. Po slávnom úteku bratov Šťastných sa aj z tohto tímu (ich samých nevnímajúc) stala zakázaná téma. Preto je takmer nemožné v prípade európskych fanúšikov Colorada Avalanche hovoriť o akejsi tradícii a vytrvalosti, ktorá je príznačná skôr pre futbalové kluby.

Aj u mňa zohrala hlavnú rolu náhoda. Možno väčšia ako v predošlých príkladoch. Nevyrastal som v športovo založenej rodine. Áno, cez televízne obrazovky sa šport doma sledoval, ale tam to končilo. Časy, keď moja babka so svojimi oboma dcérami chodila na krasokorčuľovanie boli dávno preč, keď som sa v roku 1990 narodil. Takmer celých nasledujúcich prvých desať rokov môjho života ma šport moc nezaujímal. Až prišiel zlom, ktorý zásadne ovplyvnil môj život.

Písalo sa pravdepodobne leto 2000, keď ma mama pustila po prvýkrát samého ísť hrať sa von k neďalekému babkinmu paneláku. Spoznal som

sa s rovesníkom, černochom. Nie že by ten dôraz na jeho farbu pleti mal pôsobiť rasisticky. V tom čase na Slovensku nežilo veľa ľudí s tmavou pokožkou. Spoločnosť bola divokejšia ako dnes. Pamätám si, že keď sa fanúšikovia miestneho futbalového tímu (Artmedia Petržalka) presúvali z ich domovov na štadión a späť, tento kamarát mal zakázané vychádzať, aby ako černoch nepripútal pozornosť futbalových chuligánov a skínov v jednom.

Nielenže som sa skamarátil s černošským chlapcom, ktorý bol v tej dobe pre spoločnosť raritou, ale dokonca to bol práve on, ktorý mi po prvýkrát povedal o Colorade Avalanche. Nespomínam si na veľa detailov. Je zvláštne, že na jednej strane som si vedomý, že som niečo prežil, no na strane druhej cítim, ako mi z hlavy pomaly vyprchávajú spomienky na ranné roky môjho života. Viem, že sa to muselo stať počas jedného z našich hokejových zápasov na betóne. Netuším, ako sa ku mne dostala hokejka a prečo som ju vtedy chcel. Asi som to bral ako prirodzenú súčasť športovania vonku, ale nad žiadnymi klubmi som sa dovtedy nezamýšľal. Krátka perlička: Najprv som držal hokejku naľavo ako pravák, čo je prirodzené. Hokejku som pravdepodobne zlomil, a preto mi dedo kúpil novú, s nápisom Dominator (odkaz na Dominika Hašeka). Tá sa držala napravo, čo by vyhovovalo skôr ľavákom. Nakoniec som sa naučil držať hokejku napravo a ostalo mi to dodnes. Píšem stále pravou, ale niečo dokážem napísať aj ľavou. Môže za to táto príhoda?

Spomínam si, že mi raz môj kamarát povedal o nejakom Colorade a hráčoch *„Sekik*, *Fosbeg*, *Roj"*. Neviem, ako dlho mi trvalo, kým som sa naučil písať mená týchto hokejových legiend správne. A tak som sa v ten deň stal fanúšikom Colorada Avalanche.

Prvé dni po oboznámení sa s nejakým Coloradom som pátral po informáciách. Možností nebolo veľa. Slovo internet som vtedy nepoznal. Doma som počítač nemal, iba u babky a aj to bez online pripojenia a bez akýchkoľvek hier, len na potreby účtovníctva. Internet som začal používať až o dva roky neskôr, v roku 2002. Dovtedy sa moje sledovanie hokeja Colorada Avalanche a jeho spoznávanie obmedzilo na jediný možný zdroj – časopis ProHockey a teletexty slovenských televíznych kanálov.

Môj prvý ProHockey, ktorý vychádza od januára 1999 dodnes v troch jazykových mutáciách vo Švédsku, Fínsku, Česku a Slovensku, som dostal v októbri 1999. Bol to sprievodca na novú sezónu, čo ma pravdepodobne inšpirovalo začať hrať hokej na ulici. Tento časopis sa na ďalšie dlhé roky

COLORADO AVALANCHE

vzniklo v roku 1989, pred tým pôsobil klub pod názvom QUEBEC NORDIQES. Z nejakých dôvodov sa presťahovali do Denveru. V roku 1996 vyhrali ***Stanley***-ho ***pohár***. Tento rok útočia už po druhýkrát na Stenleyho pohár.

Vo štvrťfinále porazilo VANCOUVER CANUKS 4 : 0 / séria sa hrá na 4 víťazné zápasy/. Potom prišlo semifinále, kde hralo proti LOS ANGELES KINGS. COLORADO vyhrávalo na zápasy 3 : 1, ale L.A. prevrátilo na 3 : 3. V rozhodujúcom zápase COLORADO zdolalo L.A. 5 : 1 a postúpilo ďalej.

FINÁLE KONFERENCIE: COLORADO hrá proti ST.LOUIS BLUES. Prvý zápas vyhralo 4 : 1, druhý 4 : 2. Tretí zápas priviedol COLORADU smolu a prehrali 3 : 4 po predĺžení. V štvrtom zápase sa im naopak darilo, keď vyhrali nad ST. LOUIS BLUES 4 : 3 po predĺžení.

COLORADO napokon vyhralo 2 : 1 po predĺžení a ide do finále STANLEYHO POHÁRA, kde sa stretne s NEW JERSEY DEVILS.

V COLORADE sú hviezdy ako: *Milan HEJDUK, Joe SAKIC, Ray BORQUE, Peter FORSBERG.*

Pripravil: *David PÚCHOVSKÝ*

Hore: Môj prvý článok o Avs, ktorý som napísal počas play-off v roku 2001. Odvtedy k nemu pribudli ďalšie tisíce.

Dole: Legendárna stránka č. 261 teletextu televízie Markíza. Nejako podobne to vyzeralo v roku 2001, keď Colorado porazilo New Jersey Devils.

stal cenným zdrojom informácií, ktoré by som v dobe bez internetu márne hľadal niekde inde. Či už išlo o rozpisy celej sezóny, aktuálne zostavy, správy o prestupoch a zraneniach, predpovede odborníkov... Je až smiešne, že som sa v tom čase dokázal uspokojiť s mesačnou dávkou správ, ktoré v momente vydania už nemuseli byť aktuálne. Bola to iná doba a o rýchlych technológiách sa mi ani nesnívalo.

Najrýchlejším médiom mojich začiatkov fandenia Coloradu bol teletext. Pozná ho vôbec generácia narodená po roku 2000? Dodnes si spomínam na teletextové stránky slovenskej televízie Markíza. A to som ich neotvoril už dlhé, dlhé roky. *261* pre výsledky aktuálneho dňa, *262* pre tabuľky a *263* pre štatistiky. Na základe rozhovorov s ďalšími fanúšikmi viem, že na tieto stránky si presne rovnako spomína drvivá väčšina z nich.

Teletext bol jednoducho fenomén. Nikdy nezabudnem na pocit nervozity, keď som vstal ráno pred školou, zapol televízor, hneď prepol na teletext, zvolil si číslo 261 a čakal, kým sa stránka načíta. Pozor, nie je to ako dnes, že sa vám stránka ihneď otvorí. Vtedy všetko trvalo dlho, na všetko bol čas. A nebodaj, ak sa hralo veľa zápasov v jeden hrací deň, celá stránka 261 mala ďalšie podstránky, ktoré sa automaticky prepínali v určitých niekoľkosekundových intervaloch. Keď ste sa konečne dostali na stránku 261, mohlo sa stať, že ste boli na tretej z piatich podstránok a výsledok Colorada bol na druhej. Vtedy to trvalo celú večnosť, než ste mohli zistiť konečné skóre svojho obľúbeného tímu. Nervózny som bol preto každý hrací deň, respektíve ráno pred odchodom do školy.

Bol to čistý pravek. Znovu musím uviesť, že si presne nespomínam, ktorý zápas Colorada som na teletexte sledoval ako prvý. Marí sa mi, že súperom bol Washington Capitals a duel sa hral na jeho ľade pred ani nie 14-tisícovou kulisou. Podľa archívu sa vtedy písal 17. október 2000 a Colorado vyhralo 4:3 (vyhrávalo 2:0, prehrávalo 2:3, góly dali Tanguay, Hejduk, Sakic, Forsberg). Nemal som poňatia o tom, že Avs majú jeden z najlepších kádrov v NHL. Netušil som, kto všetko je na ich súpiske. Začínal som pomaly a iste. Všetky výsledky so strelcami gólov, a bez uvedenia autorov prihrávok, som si začal zapisovať do malého, jednoduchého zošita. Opätovne upozorňujem, že pre mňa bol internet stále neznámy pojem a neexistoval iný spôsob, ako sa dostať k starším výsledkom. Zápasy som si preto musel zapisovať hneď po odohraní každé ráno, aby sa nestalo, že by z teletextu zmizli skôr, keď sa

pripravovali štatistiky pre ďalší hrací deň. Nanešťastie sa tento môj zošit, tento môj dôkaz o presnom dátume začiatku fandenia Coloradu, stratil. Párkrát som sa ho pokúšal hľadať, no neúspešne. Dodnes mám za jeho nájdenie vypísanú odmenu v podobe dresu Joe Sakica. Mal by pre mňa nevýčisliteľnú hodnotu. Pomôžete mi ho nájsť?

Sezóna 2000/01 bola zároveň pre mňa prvým školským rokom na gymnáziu v Bratislave. Debaty s rovesníkmi o športe moje fandenie ešte viac umocnili. Doťahovali sme sa, podpichovali, porovnávali sme si výsledky svojich obľúbených tímov a hráčov. Pravdepodobne aj vďaka tomu som Coloradu zostával verný naďalej, aj napriek tomu, že som stále nevidel žiadny jeho zápas, ani len zostrih. V tom čase sa uskutočnil aj môj prvý a posledný zúfalý pokus začať hrať ľadový hokej. Zobral som si pár mincí (ešte v slovenských korunách) a vybral sa do najbližšej telefónnej búdky (áno, vtedy ešte existovali). V telefónnom zozname som si vyhľadal telefónne číslo na HC Slovan Bratislava, najväčší hokejový tím z môjho mesta a zavolal som tam. Opýtal som sa, či berú nových, 10-ročných hráčov. Neviem, akú som dostal odpoveď a s kým som vôbec hovoril, ale viem, že mama nebola nadšená z môjho nápadu, pretože finančne by to neutiahla. Sen o profesionálnom hokejistovi, o ktorom by raz písal ProHockey sa tak veľmi rýchlo rozplynul.

Ďalšie mesiace pokračovalo moje poctivé zapisovanie výsledkov. Naučil som sa písať správne mená najväčších hviezd. Vyrobil som si preukazy s ich menami. O NHL som si postupne získaval aký-taký prehľad v obmedzených podmienkach. A potom to prišlo. Colorado Avalanche sa dostalo do finále Stanley Cupu 2001.

To boli nervy. Čakať každé ráno na načítanie teletextovej stránky. Akoby som sa díval na predĺženie siedmeho zápasu play-off. Colorado valcovalo, aj keď miestami si svoju cestu ku grálu zbytočne komplikovalo. Až sme sa dočkali rozhodujúceho siedmeho duelu. Dobre, neboli všetci na tom tak ako ja, keďže platené športové kanály v tom čase už vysielali zopár zápasov NHL vrátane finále (s prvými prenosmi v histórii prišla v mojom regióne Česká televízia v polovici 90. rokov a nevynechala vtedy ani súboj Avs s Floridou Panthers). Lenže my sme žiadne platené stanice nemali. Boli pre mňa nedosiahnuteľný a drahý produkt, na ktorý neboli peniaze. Preto ani siedmy zápas nevybočoval z môjho štandardu.

„*Colorado vyhralo,*“ oznámil mi môj otec niekedy po šiestej hodine ráno.

Pozrel som sa na neho rozospatý z poschodovej postele a opýtal sa ho, ako keby sa mi tomu nechcelo veriť: „*Vyhrali Stanley Cup?*“.

„*Áno,*“ znela jeho odpoveď.

Určite som bol veľmi šťastný, ale nie natoľko, ako by som bol o niekoľko rokov neskôr, alebo dnes, keď už mám toho za sebou viac. Išiel som sa ihneď presvedčiť na teletext, či je to pravda. Zelený, blikajúci nápis jasne oznamoval, kto vyhral pohár. O emotívnom predaní pohára z rúk Sakica Rayovi Bourqueovi som ešte istý čas nemal poňatia.

A tak sa skončila moja prvá sezóna pri Colorade Avalanche. Za krátko na to sa mi dostal do rúk ProHockey so Sakicom a Bourqueom na titulnej strane. Mám ho dodnes a má pre mňa veľkú hodnotu. Vnútri bol obojstranný plagát – fotka víťazov a záber na Raya. Môj prvý coloradský plagát. Dnes by som to nespravil, no vtedy som rozobral prednú obálku vydania, aby som si mohol vylepiť malý plagát Sakica z jej vnútornej strany. Celé číslo som tak znehodnotil. K nepoškodenému originálu som sa dostal až začiatkom roka 2017, kedy som si kúpil 10 kusov priamo z archívu redakcie ProHockey. Bol to zázrak, keď ich pre mňa našiel šéfredaktor Petr Novotný v 100 percentom stave. Akoby bol stále rok 2001.

Úspech prišiel síce veľmi skoro, ani som si ho nedokázal poriadne užiť, ale bol pravdepodobne veľkým dôvodom, prečo som ostal tomuto klubu verný ďalšie roky a sezóny.

Reklamná prestávka: Colorado prehralo, tak som ochorel

So spolužiakmi na gymnáziu sme sa často doťahovali a porovnávali výsledky svojich obľúbených tímov. Pocit ísť do školy v júni 2001 bol na nezaplatenie. Bohužiaľ, už nikdy viac sa nezopakoval. Náročné boli rána, keď Colorado vypadlo z play-off. Vtedy som zvykol „ochorieť“ a vynechať minimálne jeden deň školy. Je až zázrak, že mi to mama tolerovala a všetko bolo tak v oficiálnej rovine. Že by mi naozaj až tak verila? Nie som si istý, či som sa niekedy po vypadnutí z boja o Stanley Cup objavil v škole hneď v to ráno. Veľmi dobre si pamätám na jeden predčasný koniec v play-off. V to ráno som naozaj ochorel a bol som doma asi týždeň. Horúčka zo Stanley Cupu sa razom premenila na skutočnú horúčku.

Prvá cesta do Denveru a horúca linka (2008/09)

Ak by som mal jedným slovom vyjadriť rozdiel medzi organizáciou prvej Eurolanche Invasion a všetkými ďalšími, zvolil by som chaos. Skutočne, náš prvý výlet do Denveru pripomínal miestami (ne)organizovaný chaos, ktorý bol na druhej strane nevyhnutnosťou. Nevyhnutnosťou na to, aby sa z novovzniknutého projektu stal časom najlepšie organizovaný, pravidelný zájazd európskych fanúšikov do USA za hokejom NHL.

Prísľub Petra Budaja ohľadom lístkov na zápasy bol veľmi pekným gestom, no neriešil 99 percent zvyšných nevyhnutností. Písal sa rok 2008, niečo ako ESTA (bezvízový styk s USA, cez ktorý prejde naozaj každý neterorista) neexistovalo. Nielen Slováci, ale aj Česi a príslušníci väčšiny národov sveta museli pred cestou do USA absolvovať osobný pohovor na ambasáde USA vo svojej krajine. My, teda ja a dvaja Martinovia (jeden zo Slovenska, druhý z Čiech) sme neboli výnimkou.

Ten deň si pamätám veľmi dobre. So slovenským Martinom sme sa stretli v Bratislave, kde sme mali vopred dohodnutý pohovor na americkej ambasáde. Obaja sme mali obleky, aby sme zapôsobili ihneď na prvý dojem. V realite sme netušili, čo nás čakalo. Mali sme obavy, že cez pohovor neprejdeme. Či už pre našu priemernú angličtinu, alebo zo strachu zo strany Američanov, že chceme do ich krajiny ilegálne imigrovať. Bol som pripravený na všemožné otázky imigračného úradníka. Aby som svoje slová potvrdil dôkazmi, mal som so sebou hromady, hromady, nekonečné hromady papierov. Od výpisu z bankového účtu, cez vytlačené informácie o fanklube po pozývací list od Jody, ku ktorej sa ešte dostanem neskôr.

Po dôkladnej vstupnej kontrole, kedy nám zabavili aj mobilné telefóny, sme sa dostali do priestrannej čakacej haly amerického veľvyslanectva. Okrem zopár ďalších turistov našu pozornosť upútal jeden z nich. Slovenský hokejista a bývalý obranca Los Angeles Kings, Edmontonu Oilers, Anaheimu Ducks a New Yorku Islanders Ľubomír Višňovský. Ani hokejisti neboli výnimkou a pracovné víza si museli chodiť vybavovať osobne. Ľubo hral vtedy za kanadský Edmonton. Víza potreboval asi tak či tak, aj keď nešlo priamo o USA. Podľa jeho štatistík z danej sezóny prešiel pohovorom bez problémov.

Čakanie na ambasáde ma ubíjalo. Bol som nervóznejší ako pred akoukoľvek skúškou na škole. Stačilo jedno rozhodnutie úradníka,

prípadne jedno nesprávne vyjadrenie z mojich úst a sen vidieť Colorado Avalanche by sa navždy rozplynul. Celé USA sme vnímali ako nedobytnú pevnosť a prípadný úspech v získaní víz by bol pre nás obrovskou poctou. Išlo o všetko, aj o budúcnosť Eurolanche.

Pohovor prebiehal na moje prekvapenie v lámanej slovenčine, ktorú americká úradníčka za sklom ovládala. Opýtala sa ma základné otázky ohľadom cestovania, ukázal som jej všetky dokumenty, povedal čo-to o Eurolanche a bolo vybavené. Uľavilo sa mi. Cítil som sa naozaj ako po zvládnutí náročnej vysokoškolskej skúšky. Až v tom okamihu som si mohol povedať, že o pár týždňov uvidím hokej Colorada Avalanche po prvýkrát na vlastné oči. Rok 2008 bol rokom mojich splnených snov a po úspešnej maturite a prihláške na vysokú školu, po absolvovaní mojich prvých koncertov obľúbených kapiel KISS a Bon Jovi, po získaní vodičského preukazu a po absolvovaní dvoch zápasov NHL v Prahe v pozícii novinára mi už nič nestálo v ceste splniť si ďalší z veľkých snov.

Po získaní víz na 10 rokov za vtedajších 3 000 slovenských korún (čo je dnes cca. 100 eur; v súčasnosti sa dáva ESTA na 2 roky za 14 dolárov) sme sa s Martinom vybrali do internetovej kaviarne. Spojili sme sa s českým Martinom, ktorý bol rovnako úspešný na ambasáde v Prahe. Práve z verejného počítača typickej internetovej kaviarne sme vzápätí kúpili letenky na historicky prvú Eurolanche Invasion. Ako to odrazu išlo rýchlo! Vybrali sme si najlacnejšiu tarifu. Ak ju porovnám s cenami všetkých ďalších leteniek za budúce Invasion, tieto boli najdrahšie a presahovali sumu 700 €. Tu sa chcem poďakovať svojej rodine, ktorá mi na moju prvú Invasion poskytla väčšinu finančných prostriedkov. Bez nich by som to v tom čase neutiahol.

Ubytovanie sme mali prisľúbené u Jody doma na predmestí Littleton pri Denveri. Jody som spoznal cez oficiálne fórum na webe Avs. Písali sme si o hokeji, domov mi posielala množstvo suvenírov a keď prišlo na moju prvú cestu do Colorada, neváhala ma pozvať spolu s oboma Martinmi k nej domov. Uľahčila nám množstvo starostí.

Aby som nepredbiehal, po získaní víz sme mali stále pred sebou tri mesiace. Nekonečné čakanie. Počas nich sme sa moc programom a organizáciou nezaoberali. Veď sme tam išli prvýkrát a tak či tak sme chceli vidieť všetko! Boli to dlhé mesiace a na deň odletu som myslel dennodenne. Nevedel som sa dočkať. Čoraz častejšie sa mi prvá Invasion

začala dostávať do mojich snov. Cestou do školy, v škole a zo školy som nemyslel na nič iné. Nechcelo sa mi tomu veriť. Nechcelo sa mi veriť, že môj život píše príbeh fanúšika, ktorý sa zo svojej detskej izby na druhom konci sveta raz dostane do šatne Colorada Avalanche. O tom som v tom čase ešte netušil. Prekvapenia na nás len čakali.

Na Prvý sviatok vianočný 2008 sa u mňa doma v Bratislave stretli traja fanúšikovia, ktorí mali pred sebou nekonečnú a prvú cestu cez veľký oceán. Ja a dvaja Martinovia sme spali minimálne. Nevedeli sme sa dočkať začiatku. Zároveň sme naďalej ani len nesnívali o tom, čo všetko nás ďalších 17 dní čaká.

Na letisko pri Viedni sme dorazili skoro ráno, aby sme včas stihli ranný let do nemeckého Frankfurtu. Už vo Viedni som do oficiálneho denníka Invasion I napísal: *„Dozvedeli sme sa zaujímavú správu, že si batožinu budeme musieť vyzdvihnúť v Houstone, kde máme na zmenu lietadla iba hodinu. To bude naozaj o chlp.“* Pravdou bolo, že keď som na Slovensku nakupoval letenky a opýtal sa zamestnankyne predajcu, či nám bude jedna hodina na prestup stačiť, presviedčala ma, že áno. Tak som jej uveril, no pochybnosti naďalej pretrvávali.

Historicky prvý let v rámci Eurolanche Invasion znamenal pre mňa objavovanie nepoznaného. Síce som mal už vtedy nalietaných okolo 30 letov, išlo výlučne o dovolenkové chartre. V to ráno vo Viedni som tak po prvýkrát spoznal odmrazovací proces, nevyhnutný pre bezpečný odlet nášho lietadla. Vo Frankfurte som zostal očarený veľkosťou miestneho letiska, ktoré je najfrekventovanejším v Európe. Medzi dvoma terminálmi sme sa okrem iného museli presunúť letiskovým vlakom. Dovtedy som netušil, že niečo také existuje. Od momentu vystúpenia z lietadla po presun k druhému uplynula jedna celá hodina. Presne toľko sme kráčali či inak sa pohybovali na obrovskom nemeckom letisku.

Z Frankfurtu naša cesta pokračovala do Houstonu. Nasadli sme do druhého najväčšieho lietadla na svete, Boeing 747-400, čo bol pre nás obrovský zážitok. Martin zo Slovenska dokonca letel po prvýkrát v živote a všetko v pohode zvládol. Nebol ani prvý, ani posledný člen Eurolanche, ktorý sa dostal do lietadla po prvýkrát práve vďaka Eurolanche Invasion. Pocity jedného takéhoto prípadu nájdete v *III. tretine* v príbehoch fanúšikov.

Ako veľkolepo opis nášho jumba znie, o to horšie to bolo vo vnútri. Minimum priestoru na nohy, sedenie v strednom rade, neustále plačúce

pásu. Je to štandard, aj keď prestupujete, pretože ak by vás náhodou do USA nepustili, ihneď si zoberiete svoj kufor a letíte späť do Európy. S kuframi sme sa informovali na stánku Lufthansy o našich možnostiach. Urýchlene nás poslali na druhý terminál. Vraj tam nám pomôžu. Na to, aby sme to zvládli, museli sme prejsť cez poslednú prekážku. Na letisku bol jediný výťah, ktorý viedol k letiskovému vlaku. Čakanie bolo nekonečné. Keď už sa otvorili dvere, výťah bol narvaný cestujúcimi z iných poschodí. Naša chvíľa prišla o niekoľko dlhých minút neskôr. V tom sme si uvedomili, že sa do prázdneho výťahu nezmestíme s vozíkmi na batožinu. Ľudia za nami sa už tlačili dnu. Vozíky sme tak nechali na mieste a za kriku prítomnej zamestnankyne letiska sa za nami zatvorili dvere.

Po presune vlakom na príslušný terminál sme prišli konečne k priehradke, kde nám mali pomôcť. Mali. Lety do Denveru boli preplnené, vypredané a tak sa našou jedinou možnosťou stal odlet nasledujúci deň poobede. Matematika mi nikdy nešla, ale vtedy mi bolo všetko jasné. V takomto prípade by sme zmeškali prvý zápas v histórii Eurolanche Invasion. Súper? Detroit Red Wings.

Situácia bola zúfalá. Nevedeli sme, čo máme robiť. Sedeli sme niekde v Houstone a rozmýšľali nahlas. Pre mňa úplne nepochopiteľným krokom bol telefonát jedného z účastníkov svojmu otcovi, ktorý zalarmoval moju mamu. Odrazu sa tak s nami chceli všetci spojiť a zistiť, kde je problém? *Houston, máme problém!*

Nedalo mi to. Nemohol som sa len tak ľahko vzdať. Vzdať sa svojho prvého zápasu Colorada Avalanche v živote. K priehradke som preto prišiel ešte raz. Za opýtanie nič nedám. Extrémne pomalá pracovníčka hľadala pre nás nové možnosti asi polhodinu. Strácal som trpezlivosť, nadával som po slovensky. V tom čase som bol na nohách už viac ako 24 hodín. Sledovanie nočných zápasov Avs ma síce za tie roky naučilo ignorovať potreby spánku, no stres a nikdy nekončiace cestovanie ma dostávali na pokraj zúfalstva. Preto správa *„Máme pre vás voľné miesta na odlet o dve hodiny"* zo mňa spravila najšťastnejšieho človeka na svete. Bol to obrovský triumf, ktorý som víťazoslávne oznámil obom Martinom.

Ešte pred samotným odletom nás čakala posledná prekážka. Môj cirkus pri priehradke neostal bez povšimnutia bezpečnostných zamestnancov letiska. Potom, ako sme si prebrali nové letenky a odovzdali veľké kufre si nás zobrali na bok a takmer v samom strede haly nás opáskovali. Nás

Hore: Prvá spoločná skupinová fotka pred Pepsi Centrom.

Dole: Ako prvého sme v zákulisí stretli Iana Laperriera. Skvelý chlapík, s ktorým sme boli v kontakte aj po jeho odchode z Colorada. Na Invasion I sme oslávili Nový rok 2009 v teplom počasí a okrem toho som zástupcom Avs a spoločnosti KSE odprezentoval idey Eurolanche.